

tydelige Dpoffresler for at opnaae det Gode, som Ansættelsen af en Docent i Forstvidensskaben, en Docent i Zoologi og en Docent i Gartneri naturligtvis kunne yde, forekommer mig ganske aabenbart; det flyder ikke blot en Pengesum til, deels aarlig deels eengang for alle, men det gjør ligeledes Dpoffresler med Hensyn til Lokaler o. desl. Katsfald synes det mig befyndeligt, om Lovforslaget mere skulde tiltale den ærede Landsthingsmand, som jeg sigter til, hvis det indeholdt større Dpoffresler fra Kongerigets Side. Mig forekommer det, at den Omstændighed, at Kongeriget ikke gjør større Dpoffresler, end det efter Lovforslaget gjør, i Forbindelse med den Omstændighed, at Fællesmonarkiet vinder ikke ubetydelige Fordele ved Lovforslaget, taler for at vedtage Lovforslaget, og det er ogsaa dette, jeg skal anbefale det ærede Landsting at gjøre.

Ordføreren (Carlsen): Jeg maa oprigtig tilstaae, at jeg gik bort igaar med det Haab, at Sagen var omtrent uddebatteret og at man ikke vilde komme væsentligt ind paa Andet end Enkelthederne fra Thingets Medlemmers Side. Da det ærede Medlem af Mindretallet (Vjerring) imidlertid nu igjen ganske fuldstændigt har optaget Debatten, maa jeg dog tillade mig at gjøre nogle Bemærkninger med Hensyn til enkelte af hans Ytringer. Naar den ærede Landsthingsmand (Vjerring) har fremhævet, at der ikke er stor Forskiel paa den moralske Tvang, som vil komme til at finde Sted, naar der skal examineres ved Landbohøjskolen, og paa den, der findes, naar der examineres ved den nu bestaaende Examinationskommission, saa kan jeg, næst efter at bemærke, at den ærede Landsthingsmand dog, efter hvad jeg troer, i sin Dypregning af dem, der udgjorde Kommissionen, glemte et Medlem, der ikke var Docent, ikke Andet end være af den Ansættelse, at Tvangen ved Højskolen er med Hensyn til hele Indretningen ganske vist betydeligt større. Det troer jeg nemlig er forsaavidt noget Tilfældigt — idetmindste veed jeg ikke rettere — hvem Finansministeren sætter ind i den nuværende Examinationskommission. Jeg troer, at det vil staae til den ærede Finansminister at kunne sammensætte den, som

han finder det hensigtsmæssigt. Tager jeg fejl deri, er den ærede Finansminister jo tilstede og kan oplyse det, men hvis det er en rigtig Forudsætning, vil det let sees, at Forstexaminationskommissionen, som Institution betragtet, ikke nødvendig medfører den moralske Tvang, som vil finde Sted ved Landbohøjskolen, hvor der er en langt fastere Holdning i Underviisningsraadet. Naar den ærede Landsthingsmand (Vjerring) har meent, at jeg i Modsætning til, hvad jeg har ytret om, at han har taget sig Forholdet til Heelstaten temmelig let, har taget det saaledes, som man kun kan tage det, naar man har en mørk og melanolsk Betragtning af Fremtiden, saa maa jeg oprigtig tilstaae, at jeg har ingen lys Betragtning af Fremtiden, men det er dog egentlig ikke det, som har influeret paa mig, men det er ganske simpelt Hensynet til, at det for det Første i Almindelighed er uanseligt at gaae ind i Forhold, hvor man ikke kan overskue Følgerne med Bestemthed, for det Andet, som jeg har tilladt mig at bemærke, at hvad man foreslaaer, er af den Bessaffenhed, at det kan fremkalde et falsk Skiuimod os, og for det Tredie, at man just i dette Dieblit mindre end under almindelige Forhold er istand til at sige, hvad der kan følge af en saadan Dvereenskomst. Jeg maa desuden fremhæve, at naar et Medlem af Minoriteten synes at være af den Mening, at det tværtimod at være en Prægravation for Heelstaten, som jeg heller ikke har paastaet, skulde være en Prægravation for Kongeriget, saa synes mig, at det er et Argument for ikke at gaae ind derpaa, og ikke et Argument for at gaae ind derpaa. Jeg kan ikke negte, at det forekommer mig saaledes. Med Hensyn til den Rytte, Forstieleverne mulig kunne faae af Stipendierne paa Landbohøjskolen, skal jeg bemærke, at jeg har slet ikke overseet, hvilket jeg igaar to Gange tillod mig at anføre, at der hdes Tilskud fra Kongerigets Side til Landbohøjskolen til den Fond, hvoraf de skulle udredes, men jeg tillod mig ogsaa igaar at gjøre opmærksom paa, at det var en temporair Understøttelse, idetmindste er det saaledes ifølge Loven af 1856. Hvorvidt man vil kunne opnaae en saadan fast Understøttelse af Rigsdagen, skal jeg ikke her udtale nogen Mening om; jeg betvivler det imidlertid. Der